

Csihák György (Zürich)

**A pozsonyi* hadi diadal
(907. július 3-7.)
Megemlékezés és gondolatok**

Bevezetés

Elöljáróban néhány őstörténeti fogalom, amint egyesületünkben megfogalmaztuk.

1. Őstörténet¹

Magyar őstörténetnek tekintjük a magyarság (külső emberi megjelenésünk, társadalmunk, kultúránk, nyelvünk stb.) kialakulása történetét a legrégibb időtől a kereszténység felvételéig. Vizsgálatainkat kiterjesztjük a következő időre is, az Árpád-ház férfiágon való feltételezett kihalásáig (1301).

A múltat feltáró törekvések a valóságghú magyar történetírást hivatottak segíteni a kutatási eredmények közrebocsátásával és megvitatásával, a magyarság jelenének és jövőjének a szolgálatában.

A magyar őstörténet kutatása csak komplex módon folytatható, a történeti forrásanyag felhasználásával, a társtudományok szoros együttműködése révén. A magyar őstörténet részének tekintjük, és ezért kutatnunk kell az olyan népek történetét is, amelyek jelentős része hozzánk csatlakozott, mint például a besenyők, a jászok, az úzok stb. Ilyen komplex kutatást kell a Kárpát-medencében is végezni az eredeti kárpát-medencei összetevő népelem meghatározására. Fontos feladat a székelyek eredetének a tisztázása.

Gondos felderítésre vár a kazár korszak és állam, továbbá az uráli, a turk, valamint az indoeurópai népek magyar őstörténeti vonatkozású múltja és jelene. Beható elemzést kíván népünk szempontjából a Kaukázuson túli (déli irányban) népek története is.

A kutatás során állandóan szem előtt tartandó a környező népek kölcsönös egymásra hatása.

2. Őshazánk¹

Őshazánknak nevezzük azt a földrajzi területet, ahol a magyarság magja és „mi”-tudata (közösségi tudata) kialakult.

A magyarság őshazája nem tévesztendő össze azokkal a területekkel (=szállásterület), ahol őseink időlegesen megállapodtak.

Eddig őshazánk helyére vonatkozólag a legkülönbözőbb elméletek láttak napvilágot, ami szorosan összefügg a rokonság fogalmának tisztázatlanságával (néprokonság, nyelvrokonság stb.) és azzal, hogy az ősmagyarság több ágból tevődött össze, jóllehet a magyarság kialakulásában a fő ág (mag) mellett a többi ág nem játszott elsődleges szerepet.

* Kr. u. 907. július 3-7; abban az időben Posen

3. Őseink - rokonaink¹

A magyarság őseinek tekintjük azokat az eleinket, akiknek a vérségi leszármazottai vagyunk.

A rokonság és ezen belül a néprokonság kérdése őstörténetünk egyik legbonyolultabb része. Az igen fontos nyelvrokonság tisztázása mellett tekintetbe kell venni a genetikai, a kulturális és más rokonsági ismérveket is. Több, eddig rokonnak hitt nyelvről például kiderült, hogy rokonságuk helyett úgynevezett nyelvi szövetség tagjai voltak.

Egyes kiragadott dolgokat vagy jelenségeket rokoni ismertető jegyként lehet felfogni, de nem lehetnek a rokonság döntő ismérvei.

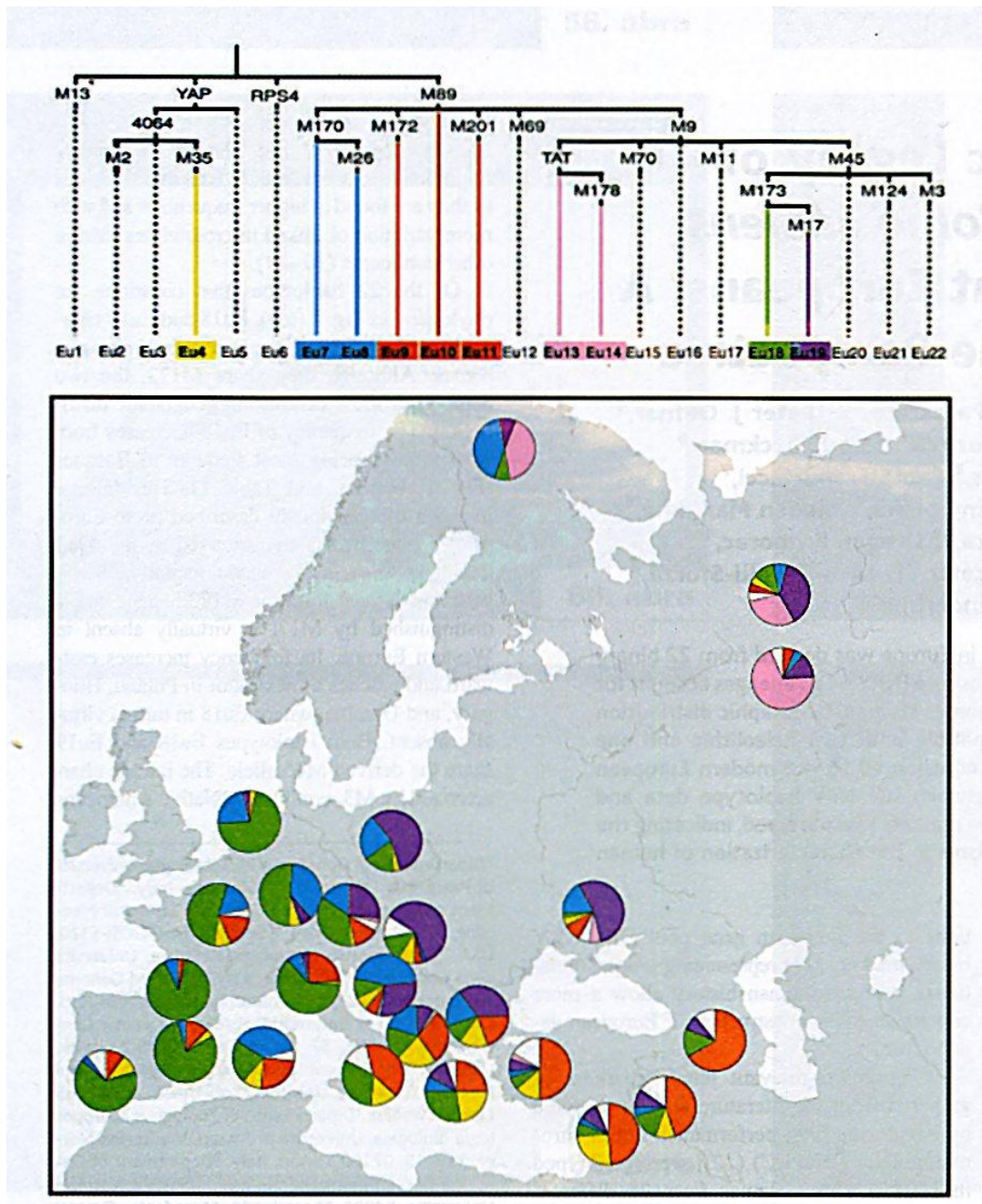
4. Genetika² (a szerző összefoglalása)

Az Egyesült Államokban megjelenő és a tudományos világban mértékadónak tekintett Science folyóirat 2000. évi novemberi számában* a genetikai szakterület nemzetközi élvonalának 17 elismert képviselője az USA-tól Ukrajnáig az európai népek származásának és őseik európai betelepődése idejének felderítésére indított közös kormányközi genetikai kutatásaik első eredményeit ismertette. Közleményük a magyar nép eredetének és őstörténetének megismeréséhez is döntő fontosságú új adatokkal és teljesen új szempontokkal járul. A mai európai népek, ma is a rájuk jellemző (genetikai önazonosságukat igazoló és a nyugat-európai népekben legfeljebb alacsony gyakorisággal, ha egyáltalán előforduló) ősi genetikai markert (Eu19 jelzésű haplotípus) hordozzák. Ennek a magyar minta tagjaiban 60%, a lengyelekben 56,4%, az ukránokban 54%, az udmurtokban 37,2%, a macedónokban 35%, míg a horvátokban 29,3%-os gyakorisággal előforduló markernek a létezése mintegy 40-35 ezer éves múltra becsülhető. Ez az időtartam megfelel a *Homo sapiens sapiens* első európai betelepődése óta eltelt időnek, ami kezdetén (a csiszolatlan kőkorszak elején) a neandervölgyi ember által benépesült Európába Kis-Ázsia és a Balkán felől behatoltak a modern ember első csoportjai. Következésképpen megállapítható, hogy világrészünkre az európai népeknek, közöttük a magyaroknak az ősei is ezekkel az első betelepülőkkel érkeztek. A legrégebbi európai gén tehát (az M45 leszármazási vonalból eredő Eu19 haplotípus) 40-35 ezer éves - mint az Istállóskő-Szeleta műveltség. A régészek már régen megállapították, hogy ezzel kezdődött a Kárpát-medence rendszeres emberi betelepülése. Ezzel szinte egyidőben megjelent az ugyancsak M45-ből eredő M3-as egyes helyeken Szibériában és később Amerikában is.

E genetikai munkaközösség kollektív véleménye szerint, az europid típusú népcsoportoknak volt még Európába egy második bevándorlási hulláma is, mintegy 25 ezer éve, elsősorban Közép-Európa térsége felé. Végül az europidek (a „kaukázusi ember”) harmadik bevándorlási hullámát az újkőkor idején, a jégkorszakvégi klímaváltozásokat követően az ú.n. csiszolatlan kőkorszak korának farmerei Közel-Keletről indult európai terjeszkedése jelentette. Ezt azonban Európa teljes térségében erőteljes társadalmi-gazdasági és nyelvi-műveltségbeli átalakulás (a növénytermesztés és az állattartás kibontakozása ill. az ú.n. indo-európai nyelvek térfoglalása) kísérte („Új-Európa” a régi „Ó-Európa helyén).

* Eredeti angol szöveg, magyar fordítás, részletek a ZMTE 43. sz. kiadványában. ISBN 963 9349 06 2

A mai magyarság, embertani felmérése (Henkey 2002) szerint 54, 9 %-a a török típusokba sorolható. Így a *természettudomány két ága* (embertan és genetika) szükséges és elégséges egybehangzó megállapítása – továbbá tehát a régészet eredménye, valamint a Tarih-i Üngürüş mint írott forrás (a szkíták, a hunok, az avarok és a magyarok, tehát az üngürüşök története) - ügyefogyottá teszi a 150 éves vitát. Ezek a biológiai jellemzők évtizedezrek során alig változnak. *Korai történelmünkkel kapcsolatosan most tehát új kérdéseket kell fogalmaznunk, és új válaszokat kell keresnünk.*

Forrás: Science, 10. November 2000. Vol. 290 pp. 1155-1159 www.sciencemag.org

Az Y kromoszóma specifikus Alu inszerció Yap és Tat allélek frekvenciái

népesség	Yap+	Tat C
kevert magyar	37,5 %	0,0 %
csángó	17,5 %	0,0 %
finn és lapp	0,0 %	61,1 %
inári	0,0 %	41,7 %
skolt	0,0 %	61,7 %
karéliai	5,0 %	39,6 %
lett	-3,0 %	29,4 %
holland	-2,3 %	0,0 %
moksa	0,0 %	8,2 %
manysi	0,0 %	63,2 %

Forrás

Eur. J. Hum. Genet. 1999. May-Jun. 7 (4) 447-58

Y chromosomal polymorphisms reveal founding lineages in the Finns and the Saami

Lahermo P., Savontaus ML, Sistone P., **Beres J.**, de Knijff P., Aula P., Sajantila A.

Department of Medical Genetics, University of Turku, Finland

paivi.lahermo@helsinki.fi

PMID: 10352935 (PubMed – indexed for MEDLINE)

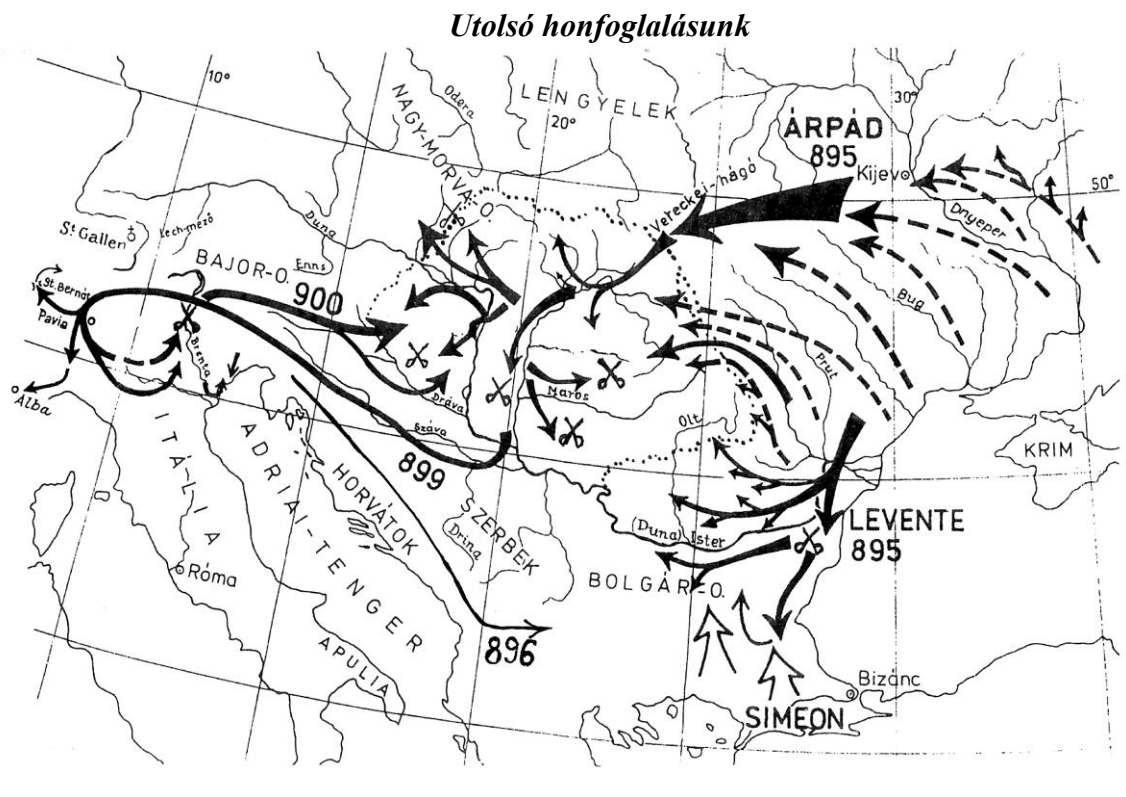
Egy népet meghatároz külső testi megjelenése, valamint szellemi és tárgyi műveltsége. Miután külső megjelenésünk dolga tisztázott, szellemi és tárgyi műveltségünk gyökerei térben és időben kapcsolódnak az embertan, valamint a genetikusok ténymegállapításához, és az eurázsiai nagy lovasműveltségekhez vezet. Ebben az összefüggésben különleges jelentőséget nyer Rawlinson és Lenormant bizonyítása, mely szerint a kutatók által szumirnak nevezett nyelv az ún. szkíták nyelve.

Összefoglalólag megállapíthatjuk, hogy noha a magyar műveltség gyökerei behálózzák a világot, a Kárpát-medencében itthon vagyunk 40-35 ezer éve.

5. Honfoglalásunk¹

Honfoglalásunkon azt a történelmi eseménysorozatot értjük, amelynek végeredményeképp Álmos és Árpád magyarjai és a hozzájuk csatlakozott népek a Kárpát-medencében véglegesen megtelepedtek. Ide számítjuk azokat az eseményeket is, amelyek a honfoglaláshoz vezettek, illetve annak következményei voltak.

(A szerző megjegyzése: Európában két népnek van saját honfoglalás-története: a magyarnak, és az írnek. Az ő kelta őseik három hullámban érkeztek a Kaukázus vidékéről.)

A csata és előzményei

Megállapítható a korabeli írott forrásokból, hogy az Alamus (Álmos), majd Arpadu (Árpád) vezette szövetséges haderő Kr. u. 862-től 894-ig végrehajtott négy nagyszabású hadászati távolfelderítést, amelynek középpontjában kétségtelenül a Kárpát-medence állt.

Hadosztályaink 895-től fokozatosan megszállták a medence lakható területét egészen a magas hegyekig. Se emlékezetünkben, se a forrásokban, se a régészeti leletanyagokban nincs nyoma nagyobb csatának, pusztításnak. Az akkori népesség az őslakossággal egymillió fő lehetett. A többség, bár számos nyelvjárásban, azt a nyelvet beszélte, amit ma magyarnak nevezünk. A helybeliek többsége keresztény, a bejövők valamennyien egynejűek, nem pogányok, de egyisten hitűek voltak.

A végleges letelepedéssel egyidejűleg kiépítettük a lovasműveltségű népeknél szokásos védelmi rendszert, a gyept. Ez a gyeptű északon és keleten az első időben a Kárpátok vonala volt – Kumánia és Gácsország későbbi fejemény. Észak-Nyugaton és Nyugaton a Prágai-medencéig, az Enns folyóig, Délen Durasu (Durazzo/Dures) és Filippópólis, vagyis az Al-Duna vonaláig terjedt. Itt jegyzem meg, hogy Árpád halála után özvegye és leánya a Thessalonika-i kolostorba vonult.

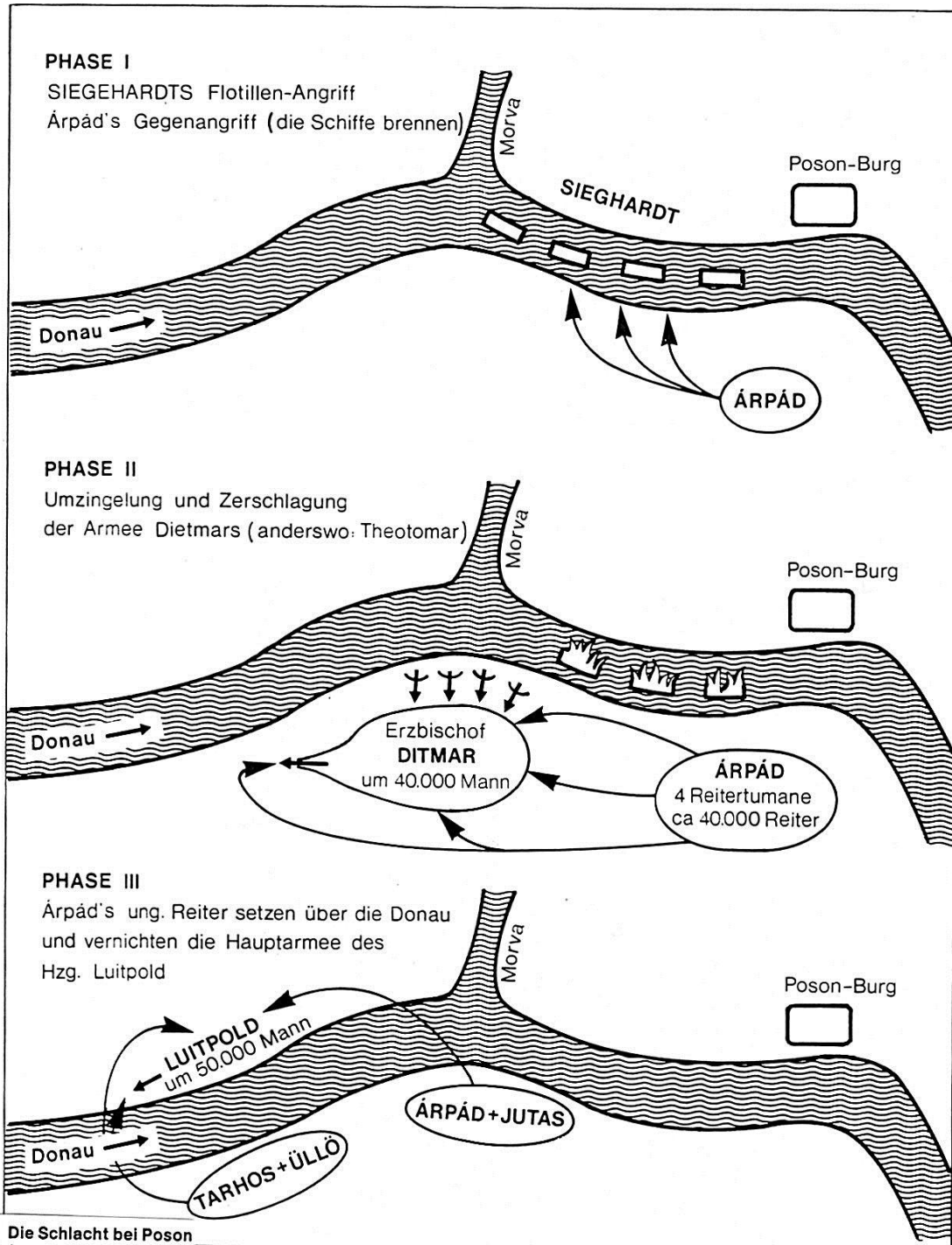
A nyugatiak mély aggodalommal figyelték, ezt, a menekülésre egyáltalán nem hasonlító, céltudatos államszervezést. Tisztában voltak – amint a mai napig vannak is! – azzal, amit a Duna- és a Kárpát-medence egysége jelent. Pontosan tudták, ha itt egy jelentős katonai erőt képviselő nép meglepedik – amint ez a szemük láttára történt – rájuk nagy veszedelmet jelent. Hunok és avarok emléke még igen eleven volt – nem térhetnek vissza az akkori idők! – vélték gyermek Lajos (893-911) tanácsadói. A helyzet ilyenén való megítélésen egyvéleményen voltak az egyházi és a világi vezetők. A királyt tanácsadói mielőbbi megelőző hadjáratra buzdították. Lajos udvarában tudtak egy 863-ból származó királyi adománylevélről, amelyben az egykori Noricum-ot, a későbbi Ostmark tartományt, Pannoniának nevezték: az Enns-Salsach folyótól a Lajta-Fischa-Bécsi-erdő vonaláig, illetve a Dudától a Dráváig terjedő területet (L. Deér – ahol az Enns területen lévő települések katonapolitikai határáról van szó).³ Jól ismerték a lovasnépek azon szokásait is, amely szerint a meghódított népeket határterületük őrzésére rendelik.⁴ Miután Német Lajos király (805-876) irataiban az Ostmark most oly veszélyeztetett területét mindig Pannoniá-nak és sohasem Bajor-nak nevezte, aggodalommal várták Árpád igénybejelentését erre a területre. Ugyanis Árpád lovas tyumenjei a nyugatiak szemeláttára, 890 és 907 között legalább kilenc támadással terjesztették igényterületüket Nyugat felé.

Nem tudták megakadályozni, hogy 902-ben a morva területeket a Magyar Birodalomhoz csatoltuk. Ezidőtől ott magyar helytartó parancsolt. Kurszánt és kíséretét ez év nyarán a bajorok vendégségbe hívták és lemészárolták.⁵ Félhettek is attól, hogy Árpád megbünteti a csalárd vendéglátót. Amikor lovas egységeink 906-ban Szászországba is betörték, elhatározták további büntetőhadjárataink megelőzését.

Ecélből összetrombitáltak százezer emberből álló hatalmas hadsereget. A főparancsnok Luitpold bajor örgróf lett, akit ezalkalommal Lajos király hercegi rangra emelt. A támadást a király tervei szerint úgy készítették elő, hogy a hatalmas sereg a Duna két oldalán támad Magyarországot ellen. Az erősebb, északi szárny parancsnoka maga Luitpold volt, a déli szárnyon Dietmar (vagy Theotmar) érsek parancsolt. A két oszlop között Sieghart parancsnoksága alatt vonult a dunai flotta, az ellátás és a kapcsolat biztosítására.

A pozsonyi csata vázlat

Die Skizze der Schlacht um Posen (3. - 7. VII. 907)

Die Schlacht bei Poso

(von 3. bis 7. VII. 907 n. Chr.)

1. Phase: Die Vernichtung der Flotille Kg. Ludvigs
(Die Donauflotte wird von Bogenschützen der Ungarn mit Zünder in Brand gesteckt. Sieghardt flieht nach Ennsburg.)
2. Phase: Die Tumanen Árpáds umzingeln die Armee des Erzbischofs Dietmar und metzeln sie nieder,
3. Phase: Die siegreichen ungarischen Reiterkorps setzen über die Donau und vernichten auch die Hauptarmee des Herzogs Luitpold,
4. Phase: Verfolgung bis an die Enns – die Einnahme der Ennsburg – die Ausbreitung des Vorfeldes westlich über die „Avarische Mark“ hinaus. im Streifen zwischen Enns, Traun und Drau.
Ludwig das Kind flieht nach Passau.

Az Árpád által éveken keresztül szervezett nyugati gyepű kitünően működött, így időben értesültünk a hatalmas hadi készülődésről, s Árpád is időben tudta tyumenjeit mozgósítani. Ezúttal maga vállalta a főparancsnokságot, három felnőtt fia: Tarhos (43), Úlló (41) és Jutas (35 éves) egy-egy lovas hadtestet vezetett. Ebből arra következtethetünk, hogy Árpád serege harminc, legfeljebb negyvenezer harcosból állhatott.

Csapataink felvették a küzdelmet már messze Pozsony előtt nyugatra – amint ez a gyepűvédelem tulajdonsága. Árpád terve nyilván az volt, hogy megakadályozza a felvonuló három ellenséges csapat együttes támadását, lényegesen kisebb saját erői ellen. Ennek érdekében először is a két sereg összeköttetését biztosító folyami flottát kellett hatástalanítani. Ezért, a csata első napján, 907. július 3-án a hajókat tüzes lövedékekkel felgyújtotta, egyes hajókat megfűrták. Sieghart néhány kísérijével csak ügyel-bajjal tudott Ennsburgba menekülni, ahol a király a győzelem hírére várakozott. Ez után Árpád teljes erejével a gyengébb, déli szárnyra vetette magát. A sereget körülzárta, július 4-én és 5-én tönkreverte, s még azon éjjel lovasaival átkelt a Duna északi partjára. A következő két napon, öldöklő csatában Luitpold seregét tönkreverte.

Szörnyű csapás érte a birodalmi hadsereget. Elesett Luitpold herceg főparancsnok, Dietmar érsek, két püspök, három apát és 19 gróf. A néhány menekült a magyar könnyűlovasok gyorsan utolérték és elfogták. Ennsburghoz érve seregünk visszavonulást színelve a várvédőket törbecsalta és kadrélrehányta, királyuk pedig Passauba futott. Diadalmas tyumenjeink ellenállhatatlanul nyomultak az Ostmark mélyébe. A meghódított népeket nem bántalmazták, meghagyták életüket és tulajdonukat. Saját jussuk és szokásaik szerint addigi vezetőik alatt élhettek, éppencsak ezentúl nekünk kellett adót fizessenek.

Győztes hadjáratunknak mind szűkebb hazánk, Magyarország, mind Európa történetében egyedülálló jelentősége van. Ekkor dőlt el, hogy a Kárpátok övezte hazát mindörökre megtartjuk és innen számítjuk a középkori Európa első, eredeti területén máig fennálló egységes majd keresztény állam, a Magyar Birodalom megalapítását. A nyugati birodalmi sereg pozsonyi pusztulása után pedig Európában mindenki tudomásul kellett vegye, hogy a nyugatiak keleti gyepűje elveszett, Közép-Európában pedig egy akarat érvényesül: a Magyar Birodalomé.

Győzelmünk ára súlyos volt. Hősi halált halt Árpád mindhárom felnőtt fia, s a vezér is hamarosan a Hősök Birodalmába szállt. Árpád hős és szent magzatjai az akkor még kisgyermek Zolta Árpád-fi ágán virágznak fel.

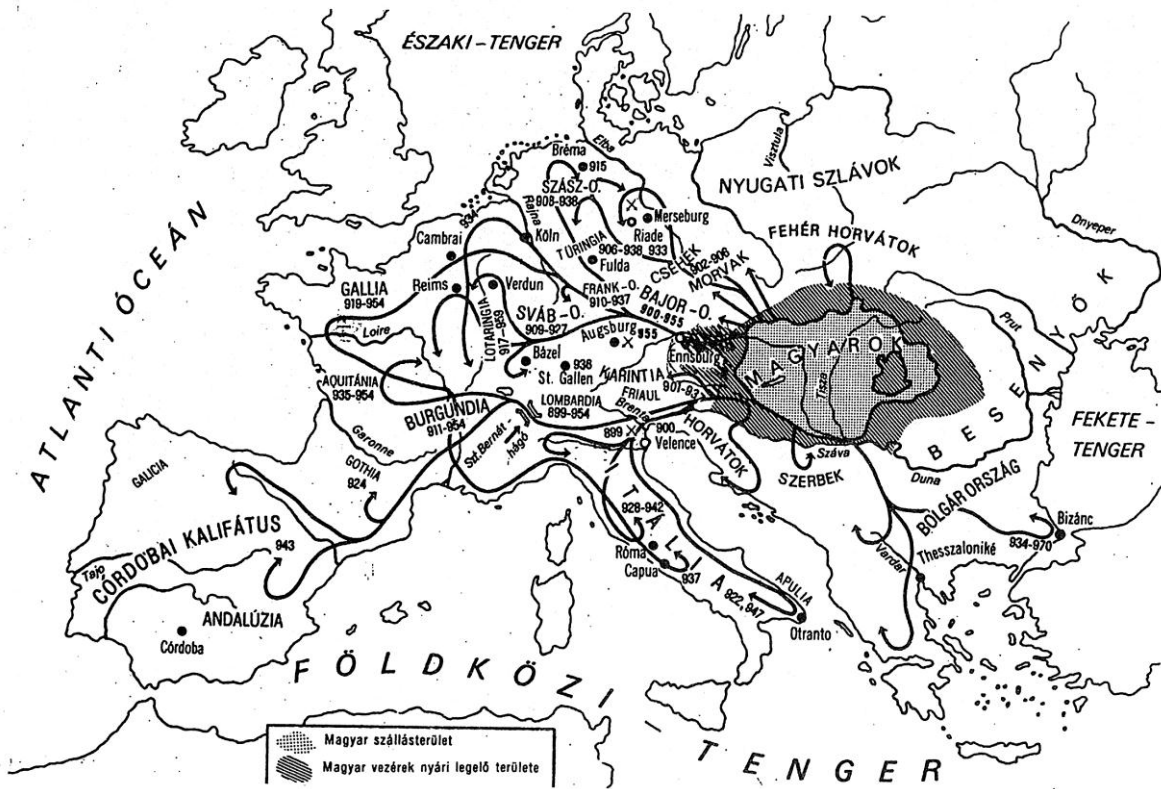
Az elesett Luitpold helyére 907-ben fia Arnulf lépett, mint bajor örgróf. Szerződésben biztosítottuk magunknak szabad átvonulást Augsburgon túl is, messze a volt avar gyepűk elé. Miként atyja, úgy Arnulf is megkapta a hercegi rangot, s feleségül vehette Úlló lányát, Árpád unokáját, akit Scheyerben Ágnes névre kereszteltek.

Árpádnak sikerült visszafoglalnia az avar testvérnép úgynevezett „Avar Örgrófság”-át, sőt kiterjesztette. Fiatal államát fenyegető végveszélyt katonai erővel elhárította, miáltal évtizedekre országunktól elriasztotta lehetséges nyugati ellenségeinket. Kitűnő katonapolitikája eredményeként utódaira egy minden oldalról biztosított birodalmat hagyott.

Árpád papkirály előtt hajtuk meg mélyen a nemzeti megemlékezés zászlaját. Minden tekintetben népének atyja volt. Anonymus által is szentként tisztelt atyja, majd az ő vezetésével végrehajtott utolsó honfoglalásunk az emberi történelem egyik legjelentősebb tette volt. Népének erős birodalmat, biztosított életteret, ígéretes jövőt adott. Tette mindezt ellenséges környezetben, germánok és szlávok között, akik mindmáig önmagukat Európa őslakóinak, bennünket betolakodónak hirdetnek. Teszik ezt napjainkban is, amikor pedig saját genetikusaik bebizonyították, hogy a legrégebb európai gén itt van bennünk a Kárpát-medencében, mégpedig Európában a legnagyobb arányban és bennük nincs. Hirdetik szóban és írásban, hogy Európát a germánok és a szlávok törzsei építették.

Az egykori római tartomány „Noricum” a következő időben „Avaria”, vagy „Avarische Mark”, azaz Avar Őrgrófság, a későbbiekben „Ostmark”, azaz Keleti Őrgrófság volt. Ezek az elnevezések – mint említettük – nagyjából azonos földrajzi területre vonatkoznak. A helységnevek és a régészeti leletanyag tárgyilagos tanulmányozása alapján kétségtelen, hogy ezen az aránylag sűrűn lakott területen mind az avar, mind pedig a magyar népességhez köthető csoportok is szép számmal laktak.⁶ Ez a tény az országot körülvevő gyeplévi következménye és a történelmi Magyarország határain kívül minden irányban bizonyítható. Ez a népesség minden bizonnyal nemcsak az átvonuló seregeink valamiféle lemaradói.⁷

Hadjáratok

A csata után

Beszüntettük hadjáratainkat, miután államunk külső és belső helyzete megszilárdult. Az európai viszonyok is megváltoztak, miután a nyugati császárság belső viszonyai rendeződtek.

A korabeli hadak, a magyar is, szerették a városokat, mert lehetett sarcolni, szerették a foglyokat, mert lehetett értük váltságdíjat követelni. Nincs erre sok adat, de eleink is elhurcoltak embereket, akiket esetleg kiváltottak, a többit munkára fogták. Hozzá tartozóik sorsukat nem ismerve, a legrosszabbra gondoltak.

A kárpát-medencei térítés a passzai püspök feladat volt. Pilgrim püspök 974-ben VII. Benedek pápához egy levélben írta, hogy egyházi emberei és papjai „...a nemes magyarok körében ötezer férfit és nőt Krisztushoz vezettek... Azon keresztényeknek, akiket a világ minden részéből ide hoztak és fogva tartanak, régebben nem volt arra lehetőségük, hogy gyermekeiket az Úrnak szenteljék, hacsak titokban nem, Most azonban egymással versengve hozzák gyermekeiket keresztelőre. Ugyanis ezek a barbárok, Isten kegyelméből senkinek nem tiltják

a keresztelest, noha egy részük még a pogányság rabja.”⁸ Ebből világosan kitetszik, honfoglaló őseink foglyaikkal emberségesek voltak. Családban éltek, gyermekeket neveltek, olyan szabadságban, ami talán nem is volt kevesebb, mint saját hazájukban, különösen, ha azt egybevetjük a korabeli európai viszonyokkal. Ne hagyjuk említés nélkül, hogy a lovasműveltségben a rabszolgatartás, mint termelőmód ismeretlen. Magyarországon később a feudalizmus sem volt úgy, amint az iskoláskönyvekben található.

Ezt a bajor püspököt különösen az lepte meg, hogy eleink a hit kérdésében egyáltalán nem úgy viselkedtek, mint ahogy az irodalomban a vad népekről értesültek. „A papok bárhová mehettek. A pogányok oly békében élnek a keresztényekkel, hogy megvalósulni látszik Ézaiás próféta jövendölése: farkas a báránnyal együtt legel és az oroszlán szénát eszik, miként az ökör.”⁸ Jegyezzük meg, hogy Pilgrim feladta volt a kárpát-medencei térítés, amiért a pápától busás jutalmat remélt, tehát nem állt érdekében a helyzet szépítése. Korábban a germánok és a sclávok térítését végző ír szerzetesek és más papok, hihetetlen veszélynek tették ki magukat, s gyakran elnyerték a mártírkoronát. Magyarországon a kereszténységre való áttérésnek egyetlen mártírja se ismert. Magyarország tehát nem illett abba az egyházi világképbe, amelyet a buzgó európai keresztény hittérítők az Antikrisztus barbáraitól festettek. Azért sem, mert hadjáratainkat többnyire keresztény hercegek szövetségeseiként, de legalábbis ösztönzésükre vezettük. Ezek a hercegek akkor sem szégyellték magukat, amikor pogány módra, egy kettévágott kutya kiömlő vérére kellett esküdjének, hogy a szerződést betartják. Persze az, aki ellen szövetkeztek, szent felháborodással beszélt róla.

Eleink pedig szövetkeztek a bizánci császárral, a morva herceggel, Berengárral Itália urával, később, 913 után ugyanezt tették Arnulf bajor herceggel, 925 után Hugo itáliai királlyal, X. János pápával és öccsével Péter márkival. Madarász Henrik német király majdnem egy egész évtizedre vett magának békét tőlünk. Ezek a szövetségeseink biztosították hadseregeink szabad átvonulását is, máskülönben lehetetlen lett volna a sokezer kilométeres, többszöri hadiút. Amint azután I. Ottó király elüldözte legfőbb szövetségésünket Arnulf fiát Eberhardt és helyette Ottó hűséges emberét Bertholdot Eberhard nagybátyját tett a Bajor Hercegség élére, egy időre meg is szűntek hadjárataink német földön. Szövetségünk viszont fennmaradt Hugo királlyal, akinek itáliai ellenfele ellen felvonuló seregünket nemcsak átengedte 942-ben, de a Provance-szal határos Cordobai Kalifátus ellen támadásunkat is segítette. A Pireneusoktól délre lezajlott hadieseményről Ibn Hajjan arab író is beszámol. Megemlíti, hogy a „törökök”-nek nevezett harcosaink közül ötven foglyul estek, a kalifa udvarában az iszlám hitre tértek és beléptek a kalifa testőrségébe.

Végezetül idézzünk néhány sort prof. dr. dr. Johannes Duft pápai prelátus, St. Gallen apátsági könyvtár igazgatója, egyesületünk dísztagja előadásából, amit 1991. május 1-én mondott egyesületünk VI. magyar őstörténeti találkozóján, ebben a könyvtárban: „Kolostorunk virágzásába 906-ban törés történt: Magyarországról harcias hordák jöttek Bajorországon és Svábországon keresztül a Bódeni-tóhoz, St. Gallenre törtek, véres nyomokat hagyva maguk után. Mint svájci, szeretnék itt valamit közbevetni. Mi most ünnepeljük államunk hétszázéves fennállását. Az első alapítók természetesen keresztények voltak; azok a régi magyarok akkor, ezer évvel ezelőtt még nem. Mégis, ezek, a mi keresztény eleink a 13., 14. és 15. században egyáltalán nem voltak finomabbak, mint a 10. század pogány seregei. Éppen ellenkezőleg. Államunk éppen a felsőbbbséggel való szembeszállásból született és a svájci zsoldoscsapatok évszázadokon át félelmet és rettegést terjesztettek. Az úgynevezett „régis szép idők” gyakran szörnyűségesek voltak, egyik nép se vethet semmit a másik szemére, egyik se volt keresztényibb a másikinál.”⁹

A pozsonyi csatának van még egy egyedülálló történelmi jelentősége. Kilencvennégy év múltán megkoronázhattuk a később római egyház szentjévé avatott királyunkat, aki apostol. Általa és vele Európa szívében megszülethetett egy mindmáig egyedülálló államalakulat, az Apostoli Magyar Királyság. Európa első olyan egységes keresztény királysága, amely meg-

alakulása helyén immár több mint ezeregy száz éves. Főpapi tisztségre más uralkodó is emelhet, de püspökséget csak apostol alapíthat: a római pápa és a mindenkori magyar király.

Magyarország

Forrás

1. Magyarok őstörténete.. In: ZMTE 3. sz. kiadvány, harmadik bővített kiadás, Zürich-Budapest 2007. pp. 35-39
2. Összefoglaló. Csihák György: Forog a történelem kereke. In: ZMTE 53.sz. kiadvány Budapest-Zürich 2007. pp. 56
3. Deér, József: Karl der Grosse und der Untergang des Awarenreiches. München, I. Band
4. Schünemann, K.: Die Deutsche in Ungarn. Berlin, 1923
5. Alemannische Annalen bei 902
6. Balás, Gábor: Mittelalterliche székler Siedlungen im Karpaten- und Donaubecken. In: UHVZ Publikation Nr. 46. Budapest-Zürich 2005. pp. 40-43
7. Török, Sándor: Településtörténeti tanulmányok és határproblémák a Kárpát-medencében. Amerikai Magyar Szépműves Céh, Florida, 1973
8. Balázs, György – Szelényi, Károly: Die Magyaren. Corvina Budapest, 1989. pp. 18-20
9. Duft, Johannes: Ungarn in St. Gallen. In: UHVZ Publikation Nr. 47. Budapest-Zürich 2005. pp. 13-18

Irodalom

- Szabó, Károly: Kézai Simon krónikája. Bécsben/Wien 1861
- Brunner, O.: In den Sammelwerk Landeskunde des Burgerlandes. Wien, 1951
- Csallány, Dezső: Archeologische Denkmäler der Awarenzeit in Mitteleuropa. Schriften und Fundort. Budapest, 1956
- Katona, Sándor: Árpád és Hannibál. Buenos Aires, 1977
- Dvorak, Pavel: Odkryté dejiny (Dávnoveké Slovesko). Bratislava, 1974. pp. 303
- Dongl, Vojtech: Bitky a bojiská. Bratislava-Krasnany, 1984. pp. 20-25
- Lukács, József: A pozsonyi csata. (Die Schlacht bei Poson) In:UHVZ Publikation Nr. 23. Budapest-Zürich 1999. pp. 68-69